

Moji drazí přátelé!

Čím více nepřítel duší usiluje se vši svojí rafinovaností přivést na scestí k věčnému zahnutí co největší počet nesmrtelných duší, tím více se prozrazuje jeho zrádný úmysl a tajemná rouška, která nás dělí od jiného světa, vždy víc a více se odhaluje.

Když jsem byl ještě ve vlasti, často jsem slýchal pronést tato slova:

"Kdo věřil bajkám, o životě na jiném světě, o pekle a jiných věcech - vždyť po smrti se ještě nikdo nevrátil, aby nám to sdělil."

K takovým závěrům přijde jen ten, kdo svého Boha opravdu nezná a nechce Jež znát, zvláště je-li mlád a má dostatek prostředků, aby mohl z poháru rozkoše pít plnými doušky, a nechce být nikým vyrušován.

Kdo hledá pravdu, ten není nikdy v pochybnostech, tomu se dostane od Pána světla, že najde vždy správnou cestu, po které kráčí bezpečně k branám věčnosti.

Před nedávnem vyšla brožurka s církevním schválením, a sice v Římě samém, kde se tak lehce něco neschválí. Brožurka má nadpis:

"Dopis z onoho světa".

- Toto se nemůže číst jen ze zvědavosti. Dopis mluví jasně, aby se mohl každý zamyslet a vzít svůj život opravdu vážně.

Roku 1937 žily v Německu dvě dívky (Klára a Anička), které byly úřednicemi v jednom obchodním domě - podniku. Jedna byla velmi zbožná a ta druhá příliš lehkomyšlná. Ta první píše:

Měla jsem přítelkyni. Naše přátelství nás spojovalo více z příčin úředních. Pracovaly jsme obě v jednom podniku a seděly vedle sebe. Později se Anička vdala a já ji více neviděla.

Mezi námi dvěma od počátku vládla více zdvořilost, než přátelství, proto se mi ani příliš nestýskalo po ní, když po svatbě se odstěhovala do svého letohrádku, odtud velmi vzdáleného.

Mezi tím, co jsem trávila své prázdniny na podzim roku 1937 u jezera Di Garda, v druhém týdnu v měsíci září mi přišel od maminky dopis, ve kterém mi psala:

"Jen si pomysli, Anička zemřela! Zahynula při automobilovém neštěstí. Byla pochována včera ve Waldfriedbofu."

Tato zpráva mě naplnila hrůzou. Věděla jsem, že Anička nebyla příliš zbožnou. Byla připravena natolik, když ji Pán Bůh tak náhle povolal? Hned ráno jsem šla na mši svatou do kaple penzionátu u Sester, kde jsem bydlela, a vroucně se modlila za pokoj její duše a na tento úmysl jsem také obětovala mši svatou a svaté přijímání. Po celý den jsem pak cítila jakousi nevolnost a večer ještě více.

Spánek v noci jsem měla neklidný. Pojednou jsem byla probuzena silným zaklepáním na dveře. Rychle jsem rozsvítila a podívala se na hodinky, které jsem měla na nočním stolku. Bylo 10 minut po dvanácté.

Neviděla jsem nikoho, ani neslyšela, že by kdo byl na chodbě, pouze šumění vln jezera Di Gardo, které se tříštily o břehy, vedle naší zahrady. Bylo též úplně bezvětří, a přece při silném zaklepání na dveře slyšela jsem také dunění větru.

Uvažovala jsem, mám-li vstát, ale pak jsem si řekla, že je to klam, že je to rozrušená fantazie z příčin zprávy o náhlém úmrtí.

Proto jsem se obrátila na druhou stranu, pomodlila se několik Otčenášů za duše v očištění a hned jsem usnula.

Měla jsem sen. Zdálo se mi, že je ráno a je kolem 6. hodiny. Proto jsem vstala a šla jsem do domácí kaple.

Jakmile jsem otevřela dveře svého pokoje, šlápla jsem na svazek dopisního papíru, a když jsem jej zvedla, hned jsem poznala Aničky písmo, i vykřikla jsem zděšením. Třesouc se celá, držela jsem archy v rukou a cítila jsem, že v té chvíli bych nemohla se pomodlit ani jeden Otčenáš pro přílišné vzrušení. Nebylo jiné rady, než vyjít si na čerstvý vzduch do přírody.

Dala jsem si trochu vlasy do pořádku, dopis jsem schovala do aktovky a vyšla jsem z domu. Potom jsem šla po chodníku podél silnice, pověstné Gardesnyo, která vede k hoře mezi olivovými stromy, vilami a zahradami, plné krásných keřů. Jitro bylo jasné.

Jindy každých 100 kroků jsem se zastavila, abych se pokochala pohledem na ostrov Garda, který je pohádkově krásný. Temně modrá hladina jezera mne vždy okouzlovala, jakož i pohled na šedou horu Baldo mne vždy uchvacoval, který z druhé strany poznenáhlu vystupuje 64 m od hladiny mořské až 2.200.

Tentokrát však jsem neměla žádného smyslu pro všechno to.

Asi po čtvrt hodinové chůzi usedla jsem na lavičku mezi dvěma cypřiši, kde den před tím s takovým zájmem četla jsem knížku. Nyní poprvé mně připadaly cypřiše jako stromy hřbitova.

Chopila jsem se dopisu, který nebyl podepsán, ale rukopis byl jistojistě její. Nescházelo ani ozdobné široké S a T dle francouzského, jak si to osvojila v úřadě, aby tak poškádlila pana Dr.

Sloh nebyl její, anebo lépe řečeno způsob jejího psaní. Alespoň nemluvila tak, jak obyčejně. Jelikož ona dovedla mluvit způsobem velice milým a smát se s jiskrnými modrými očima a s jejím smáčkutým nosíčkem.

Pouze, když jsme diskutovaly o náboženských věcech, to se dovedla naježit a vzít hrubý tón, jaký je v tomto dopise.

Hle, posuzujíc ji takto, pociťuji hořkost jejího způsobu psaní. Alespoň nemluvila tak jak obyčejně a její způsob psaní mě přímo bičuje.

Zní takto:

"Kláro, nemodli se za mne! Jsem zavržena! Jestliže ti to sděluji, a sice tak obšírně, nemysli, že je to snad z přátelství. My zde už nemilujeme nikoho. Činím tak jakoby z donucení. Činím tak jako ze strany oné moci, která chce jenom zlo a činí dobro. Ve skutečnosti chtěla bych také tebe dostat sem, kde jsem já zakotvila navždy.

Nevztekej se pro tento můj úmysl. My zde tak smýšlíme všichni. Naše vůle je zkamenělá ve zlu. A právě v tom, co vy nazýváte zlem, - také když my

činíme něco "dobrého". Jako já nyní, otevírám-li ti oči nad peklem, toto nepochází z dobrého úmyslu.

Ty si ještě vzpomínáš, že před 4 lety jsme se poznaly? Tys měla 23 let a bylas tam již o půl roku dříve než já. Tys mne vytrhla z některých nepříjemností, a jako začátečníci jsi mi dobře radila.

Ale nač mluvíme o dobrém? Já nyní chválila tvoji lásku k bližnímu.

Hlouposti!

Snažila ses mi pomoci jen proto, abys mne dostala na svoji stranu, a to jsem vytušila ihned.

My zde neuznáváme vůbec žádné dobro - v žádném nevidíme nic dobrého. Léta z mého mladí znáš a několik věcí z dalšího života ti zde poznačím.

Podle plánů mých rodičů, abych řekla pravdu, neměla jsem vůbec existovat. Stalo se to proto, že měli "nehodu".

Moje dvě sestry měly 14 a 15 let, když já přišla na svět.

Kéž bych se nebyla raději zrodila! Kéž bych se mohla zničit a vyhnout se nějak tomuto trápení! Žádná rozkoš by se nevyrovnávala tomu, kdybych teď přestala existovat! Jako zpopelněný šat, který se rozpadne v nic.

Já ale musím existovat, a sice v takovém stavu, jaký jsem si sama připravila. Je to existence naprostého úpadku.

Když můj otec a matka ještě v mladých letech odstěhovali se z venkova do města, oba ztratili víru. Víru v Boha. Bylo to také lepší. Sympatizovali s lidmi, kteří nebyli vázáni Církví.

Poznali se tancující a po půl roce se museli vzít.

Při oddavkových obřadech přilepilo se na ně tolik svěcené vody, že matka několikrát do roka šla na mši v neděli.

Modlit se mne nikdy neučila. Všechnu péči věnovala dennímu shonu o lepší život, abychom neměli nedostatek.

Slova, jako modlitba, mše, svěcená voda, kostel, píši s největším vnitřním odporem. Všechno to nenávidím, jako nenávidím ty, co chodí do kostela, a konečně všechny lidi a všechny věci. V pravdě, všechno to je pro mne zdroj utrpení.

Všechno to, co se dovídám od chvíle mé smrti, každá vzpomínka na věci prožité nebo utkvělé, je zde pro nás plamen šířající. A všechny vzpomínky nám ukazují tu stránku, ve které byla milost, a kterou jsme promrhali.

Jaká je to trýzeň, my nejíme, my nespíme a k chůzi neužíváme nohou.

Duchovně přikováni díváme se, blbě řvouce a skřípající zuby. Život náš je vykázán na horu nenávisti a trápení.

Slyšíš, my zde pijeme nenávist jako vodu.

Také jsme jeden proti druhému. My hlavně nenávidíme Boha. Chci ti to podat zřetelněji.

Vyvolení v nebi Ho musí milovat, protože Ho vidí bez roušky v Jeho oslňující kráse, což je blaží tak nesmírně, že je to k nepopsání.

My to víme a toto poznání nás vzteká.

Lidé na Zemi, kteří znají Boha ze stvoření a ze Zjevení, mohou Ho milovat, ale nejsou nuceni.

Věřící - píši to zatínajíc při tom zuby -, který rozjímaje pozoruje Krista na kříži s roztaženýma rukama, počne Jej milovat.

Ale k tomu, ke kterému se Bůh přiblíží jenom jako vichřice, jako trestající, jako spravedlivý mstitel, protože jednoho dne byl od Něho zapuzen, jako se to stalo nám, takový nemůže jinak, než Jej nenávidět ze všech sil své zlé vůle.

V ě č n ě ! ! !

V síle dobrovolného rozhodnutí se být odloučenu od Boha.

Rozhodnutí, se kterým umírajíce vydechli jsme duši a které ani nyní neodvoláme.

Rozumiš nyní, proč peklo trvá věčně? Protože naše tvrdošijnost se již nikdy od nás neoddělí.

Jsouc nucena, připojuji, že Bůh je milosrdný dokonce i k nám. Pravím nucena, protože i když píši tento dopis ze své vůle, přece mi není dovoleno lhát, ačkoliv bych velmi ráda tak učinila. Mnoho věcí podávám v tomto dopise proti své vůli. Také svůj vztek a zlořečení, který bych chtěla vybit, musím dusit.

Bůh k nám byl milosrdný také tím, že nedopustil, abychom použili všechnu zlou vůli, jak jsme byli ochotni činit, neboť tím by byla ještě větší naše vina, a proto i naše utrpení. On nás nechal zemřít předčasně, jako mne, anebo předešel jinými zmírňujícími okolnostmi.

On nám nyní prokazuje Své milosrdenství tím, že nás nenutí přiblížit se k Němu více, než jsme v tomto dalekém místě pekla. To zmírňuje naše trápení.

Každý krok, kterým bych se přiblížila více k Bohu, by mi způsobil větší utrpení, než kdybych se přiblížila k planoucí hranici.

Ty ses polekala, když jsem ti jednou na procházce vyprávěla, co mi můj otec několik dnů před prvním svatým přijímáním pravil: "Aničko, hled' si zasloužit krásné šaty, ostatní je stejně jen pouhá komedie."

Pro tvoje leknutí jsem se tehdy skoro zastyděla. Nyní se tomu směji.

Jediná rozumná věc, která při této komedii byla, že to bylo přípustné až ve věku 12 let.

Konečně, já už tenkrát byla vášnivou v touze po světských zábavách, takže bez velkých skrupulí jsem nechávala náboženské věci stranou. Proto jsem také prvnímu svatému přijímání nedávala velkou důležitost.

Že nyní mnohé děti jdou k přijímání již v 7. roce, to nás rozčiluje. My podnikáme všechno, abychom namluvili lidem, že dětem schází potřebné pochopení. Ony se musí napřed dopustit několika smrtelných hříchů.

Potom bílá partikule už jim tak neuškodí, jako když v jejich srdcích žije ještě víra, naděje a láska - ech, tyto cetky obdržené při křtu!

Ty víš, jak jsem byla na zemi v tomto přesvědčení utvrzována. Zmínila jsem se ti o otci. On měl v obyčeji hádat se s matkou. Mluvila jsem ti o tom zřídkka, protože jsem se styděla. Směšná věc, stydět se pro zlé věci. Pro nás je to zde všechno stejné. Moji rodiče už ani nespávali v tom stejném pokoji. Já spala s matkou a otec ve vedlejším pokoji. Odtud mohl svobodně odcházet, kdykoli se mu zachtělo. Velmi se opíjel. Moje sestry byly obě úřednicemi a peníze, které vydělávaly, potřebovaly prý pro sebe. Otec tedy potřeboval také vše pro sebe a tak matka byla nucena jít pracovat, aby něco vydělala na živobytí. V posledním roce svého života otec často matce nabil, když mu nic nechtěla dát. Ke mně byl ale vždy laskavý. Když jsem ti to jednou vypravovala o mém vrtochu, ty ses nad tím horšila.

Když jedné noci byl můj otec raněn mrtvicí, stalo se něco, co jsem ti nikdy nechtěla říct. Hlavně ze strachu, co si budeš o mně myslet. Nyní ti to ale sdělím. Je to důležité z této příčiny: Tenkrát poprvé zaútočil na mne můj duch.

Spala jsem v pokoji se svou matkou. Její pravidelné dýchání svědčilo o tom, že tvrdě spí.

Pojednou jsem byla oslovena svým jménem. Neznámý hlas mi praví: "Co bude, zemře-li otec?"

Svého otce jsem už neměla ráda. Když tak hrubě zacházel s matkou a konečně od té doby jsem nemilovala vůbec nikoho. Přilnula jsem pouze k některým osobám, které vůči mně byly dobré.

Nezištná láska, která nehledá pouze sebe, žije pouze v duších, které jsou ve stavu milosti. Té jsem já neměla.

Já tedy odpověděla na tajemnou otázku, aniž bych se příliš starala, kdo se táže:

"Vždyť nechce zemřít!"

Po malé chvílce znovu ta samá otázka zřetelně vyslovená a já znovu drsně odpověděla: "Vždyť nechce zemřít!"

A po třetí jsem byla tázána:

"Co bude, jestliže tvůj otec zemře?"

Já si představila, jak často přišel otec domů opilý, jak hulákal, jak špatně zacházel s matkou, do jak pokořujícího stavu nás často uvedl před lidmi, proto jsem odpověděla zlostně:

"A dobře mu bude!"

Pak nastalo ticho.

Následujícího rána, když matka šla uvést do pořádku otcův pokoj, našla dveře zamčené. Kolem poledne byly dveře otevřeny pomocí paklíče, otec ležel na posteli polooblečený a mrtev. Chůzí do sklepa se mu musela stát nějaká nehoda, protože se již delší čas necítil dobře.

Marta K. a ty získaly jste mne do spolku dívčí mládeže. Opravdu nikdy jsem se netajila tím, že jsem našla dosti nadšení pro moderní činnost

spolkového života ve farnosti pod vedením dvou dam. Zvláště hry mne velmi bavily. Jak víš, hned mne udělala vedoucí, tak se mi velmi líbily výlety.

Nechala jsem se dokonce získat pro zpověď a sv. přijímání.

Abych řekla pravdu, nevěděla jsem, z čeho se mám zpovídat. Myšlenky a řeči jsem nebrala vážně a tak zkažená jsem ještě nebyla, abych se dopustila hrubých přestupků.

Tys mne jednou napomínala. Řeklas mi:

"Ančo, jestli se nebudeš modlit, budeš zavržena". Já se opravdu modlila málo a to i s velkou nechutí.

Tehdy jsi měla pravdu.

Všichni ti, kteří se trápí v pekelném ohni, buď se nemodlívali, anebo se modlili velmi málo.

Modlitba je prvním krokem k Bohu. A ten zůstane krokem rozhodným. Hlavně modlitba k Té, která byla Matkou Spasitele. Jméno Její zde nikdy nepronese. Úcta k Ní vyrve satanu nesčetné množství duší, které by pro své hříchy jistě padly do jeho rukou.

Pokračujíc ve vypravování stravuji se zlostí, ale musím tak psát, protože jsem přinucena.

Modlitba je nejsnadnější věcí, kterou člověk může konat. A právě na tuto tak snadnou věc, podmínil Bůh spásu jednoho každého.

Tomu, kdo se modlí vytrvale, dá poznenáhlu On tolik světla, posilní ho takovým způsobem, že nakonec i hříšník sebevíce v bahně se brodící, může definitivně povstat, byť by snad v bahně hříchu vězel až po krk. V posledních letech života jsem se již nemodlila, jak jsem byla povinna, proto jsem se připravila o milost, bez které se nemůže nikdo spasit. Zde nemůžeme dostat žádnou milost, kdybychom ji dostali, cynicky bychom jí pohrdli.

Všechno zmítání pozemského bytí ustalo na tomto jiném světě.

U vás na zemi člověk se může povznést ze stavu hříchu do stavu milosti a ze stavu milosti klesnout do stavu hříchu. Častěji ze slabosti a mnohdy ze zlé vůle.

S m r t í pak ale to vystupování a sestupování ustane, protože kořen toho všeho je v porušitelnosti člověka na zemi.

Nyní jsme přišli už do konečného stavu. Již přibýváním let změny stávají se řidší.

Je pravdou, že při smrti je možno se obracet k Bohu anebo stavět se k Němu zády. A přece člověk je jakoby proudem vlečen a před smrtí pak s posledními zbytky své vůle chová se tak, jak byl zvyklý za života. Návyk jeho dobrý nebo zlý se stal druhou jeho přirozeností. A ten ho vleče s sebou.

Tak se stalo také mně. Celé roky žila jsem vzdálená od Boha, proto v poslední chvíli na zavolání milosti rozhodla jsem se proti Bohu. Ne příčina,

že jsem často hřešila, se mi stala osudnou, ale že jsem se nechtěla obrátit.

Tys mi často připomínala, abych šla na kázání, abych četla nějakou duchovní četbu.

"Nemám čas", byla má odpověď.

To stačilo k zesílení mého vnitřního kolísání.

Nakonec musím doznat, že od té chvíle úpadek mého duchovního života tak pokročil, že krátce před vystoupením z dívčího spolku už by bylo velmi těžké volit si jinou cestu.

Cítila jsem se v nejistotě a nešťastnou a pro moje obrácení stavěly se překážky jako silná hráz.

Tys to musela pozorovat, protože jsi přišla a jednoduše mi řekla:

"Aničko, vykonej dobrou svatou zpověď a bude vše v pořádku".

Já to cítila, že by to mohlo být pravdou, ale svět, ďábel, a nezkrocené tělo držely mne až příliš pevné ve svých spárech.

Že by ďábel mohl mít na člověka vliv, jsem nikdy nevěřila, nyní potvrzuji, že působí na člověka velmi mocně na duše, zvláště na takové osoby, které žijí podobně, jako jsem žila já.

Jedině mnoho modliteb mých a modliteb přátel, spojených s oběťmi a s utrpením, mohly mne vytrhnout z jeho zajetí. A i to ne tak snadně.

Jestliže není mnoho těch, kteří jsou posedlí zlým duchem zevně, vnitřně posedlých je tolik, že se hemží jako mraveniště.

Satan nemůže vzít svobodnou vůli těm, kteří se jím nechají ovlivňovat, ale abych tak řekla, jako za trest pro odpad od Boha Bůh dovoluje, aby zloduch se v nich zahrnil.

Já nenávídím také satana a přece se mi líbí, že se snaží zničit také vás. On s jeho druhy, kteří hned na počátku padli s ním, a těch je na milióny. Oni obletují svět jako roje komárů, aniž to můžete pozorovat.

Nám nenáleží pokoušet vás, tento úkol mají padlí andělé.

To, co zvětšuje jejich utrpení, přivlečou-li s sebou do pekel lidskou duši.

To velice jejich muka zvětšuje.

Tedy, ačkoli jsou za to trestáni, přece to dělají. Co nepůsobí pekelná nenávisť?

Když jsem chodila po cestách nepravosti, vzdalujíc se od Boha, Bůh šel za mnou.

Nastupovala jsem cestu k milosti jen z pohnutek přirozených, podle svých sklonů.

Někdy mne Bůh zval vnitřním hlasem, abych šla do kostela, při tom jsem pocítila vnitřní tesknost.

Když jsem po vykonané práci v úřadě ošetřovala svou nemocnou matku, to jsem se opravdu obětovala i cítila jsem, jak mocně se mne dotýkají a působí na mne tyto vnady Boží.

Jednou, když jsem s tebou dlela v nemocniční kapli v polední přestávce, tu jsem pocítila mocné vnitřní hnutí, takže by stačil jen krůček k mému obrácení. Tehdy jsem i plakala.

Na to však začaly hned světské radovánky, které jako proud řeky zaplavily působení Boží milosti. Zrno, padnuvší mezi trní, bylo udušeno.

S prohlášením, že náboženství je věc citu, jak se v našem úřadě vždy tvrdilo, opovrhla jsem i touto nabízenou milostí tak, jako všemi ostatními.

Jednou jsi mi domlouvala, že jsem v kostele nepoklekla až k zemi, že jsem sotva kolena ohnula. Tys myslela, že tak činím z lenosti. To ti tehdy ani nenapadlo, že já už více nevěřila v přítomnost Krista Pána ve Velebné svátosti.

Nyní ovšem věřím, ale pouze přirozeně, jako se věří, že je bouřka, po pozorování toho, co předchází.

Já si upravila náboženství podle svého vkusu. Opírala jsem se o všeobecné mínění u nás v úřadě, že po smrti se duše vtělí do jiné bytosti.

Takovým způsobem by to byla pouť bez konce. Tím obavy, co bude po smrti, se rozptýlily a více na mne nepůsobily.

Proč jsi mi nikdy nepřipomenula podobenství o boháči hýřilovi a chudém Lazaru? Ve kterém pravil Kristus, že po smrti jeden šel do nebe a druhý do pekla?

Kláro, čeho bys byla tím dosáhla? Jistě ne více, než co jsi dosáhla jinými pobožněstkářskými rozhovory.

Poznenáhlu jsem si utvořila svého osobního "Boha", dostatečně vybaveného, aby mohl mít takový název. Ale ode mne hodně vzdáleného, abych s ním nemusela mít žádných styků, oddávat se mu pouze dle potřeby, bez změny osobního náboženství, který by se podobal bohu pohanskému.

Anebo nechat se nadchnout bohem samoty.

Tento "Bůh" neměl ráje, aby mi ho daroval, ani pekla, ve kterém by mne trestal. Já bych ho nechala na pokoji.

V tom pozůstávala moje úcta k němu. To, co se člověku líbí, tomu rád uvěří.

Během let jsem se dosti utvrdila v tomto mém osobním náboženství...

Takovým způsobem se dalo žít.

Pouze jediná věc mi mohla ohnout šíji, a to velká a dlouho trvající bolest. Tato bolest však nepřišla. Uvažuj, co tím chci říci. Bůh trestá toho, koho miluje.

Bylo to jedné neděle v červenci, kdy dívčí spolek organizoval výlet. Výlet se mi líbil. Avšak ty nechutné přednášky a pobožněstkářství!

Jiný obraz, zcela rozdílný od Madony z ..., trůnil již delší dobu v mém srdci.

Byl to Max, vedoucí velkoobchodu.

Krátce předtím jsme častěji spolu žertovali. Právě tu neděli mne pozval na výlet, protože ta, se kterou chodil, ležela v nemocnici. On to dobře věděl,

že jsem své oči nechala na něm. Abych si ho vzala, na to jsem ještě nepomýšlela.

Miloval mne, ale on se až příliš laskavě choval ke každé dívce, a já do té chvíle toužila po muži, který by náležel pouze mně. Nechtěla jsem být jenom ženou, ale ženou jedinou. Jistě mravy slušnosti přirozeně jsem měla vždy."

- To je pravda. Anna přes svůj odpor k náboženství měla ve svém chování něco ušlechtilého. Já se lekám myšlenky, že takové osoby, jinak dobře vychované, mohou přijít do pekla... - je-li jejich výchova taková, že je vzdaluje od Boha. - to poznamenává její přítelkyně Klára.

"Na zmíněném výletě míjel den v něžnostech. Eh, nesmysly! Nesmysly! Že jsme měli spolu nějaké kněžourské rozhovory, jako jsme měly na vašem výletě.

Následujícího dne v úřadě jsi mně dělala výčitku, proč jsem nešla s vámi... Já ti na to líčila moji zábavu oné neděle.

První otázka byla, zda jsem byla na mši svaté.

Hlupáčku! Jak jsem mohla jít, když odjezd byl pevně stanoven, a sice již o 6. hod. ráno.

Pamatuješ, co jsem ve své rozčilenosti dodala?

"Dobrý Bůh nemyslí tak dětským způsobem jako vaši kněžouři."

Nyní musím doznat, že Bůh přes všechnu svoji nekonečnou dobrotu váží vše s největší přesností, jak učí oni.

Po prvním výletě s Maxem šla jsem ještě jednou do spolku k vánočním slavnostem. Bylo tam něco, co mě vábilo zpět, ale niterně jsem byla již odcizena.

Kino, taneční zábavy, výlety stíhaly se bez ustání.

Max a já sice jsme se několikrát pohádali, ale já dovedla vždy jej připoutat k sobě znovu.

Velmi obtížnou se mi stala jeho první milenka po návratu z nemocnice. Byla jako posedlá. Opravdu mým štěstím bylo, že jsem dovedla zachovat klid, který na Maxe působil tak mocné, že jsem se stala jeho vyvolenou. Já se pak snažila udržovat zášť proti ní, mluvíc o ní chladně, navenek uhlazeně, ale uvnitř jsem byla plná jedu.

Takové city a chování jsou výbornou přípravou pro peklo. To je v pravém slova smyslu ďábelské.

Proč ti to vypravuji? Abych se ti vyznala, jak jsem se natrvalo odlučovala od Boha.

I když mezi mnou a Maxem docházelo často k důvěrnostem až příliš, chápala jsem, že bych se v jeho očích snížila, kdybych se mu brzy zcela oddala, a proto jsem se zdržovala. Jinak ale po každé, to co jsem viděla užitečným,

byla jsem k tomu ochotnou. Měla-li jsem získat Maxe pro takový účel, nelitovala jsem ničeho.

Tak poznenáhlu naše láska stále rostla pro výborné vlastnosti, kterými jsme oba vynikali a pro které jsme ctili jeden druhého.

Já měla dar být příjemně veselou ve společnosti s ním. Tím jsem si Maxe úplně získala a tak se mi podařilo alespoň v posledních měsících před svatbou být jeho jediným předmětem lásky.

V tom záležel můj odpad od Boha. Povýšila jsem tvora za svoji modlu. To se nestalo nikdy a za žádných okolností, abych snášela všechno a abych přinesla oběť v takovém rozsahu, jako jsem ji přinášela z lásky k osobě jiného pohlaví, z lásky, která záležela v ukojení žádostí pozemských. To bylo to, co mě přitahovalo, dráždilo a také otravovalo. Holdovat tvoru v osobě Maxe, stalo se mým jediným náboženstvím.

Jeden čas v úřadě jsem se mnohdy rozčilovala na návštěvníky kostela, na kněze, na odpustky, na odříkávání růženců a na jiné podobné hlouposti.

Ty ses snažila víceméně obratně vše obhájit.

Přiznávám se, že jsem nemluvila, jako bych o tom všem byla přesvědčena, uvnitř jsem to cítila jinak

- tím jsem se snažila umlčet výčitky svého svědomí a ospravedlnit příčinu svého odpadu od víry. Zkrátka já se takovým způsobem stavěla proti Bohu.

Tys mne tehdy stále ještě nechápala a považovala jsi mne za katoličku. Já jsem si to vlastně přála. Platila jsem dokonce ještě i kostelní daň. Myslela jsem si, že taková pojistka nemůže škodit. Tvoje odpovědi řaly často do živého, ale u mne už neměly účinek, protože já nechtěla, abys měla pravdu.

V důsledku těchto falešných vztahů naše rozloučení nebylo těžké. Rozešly jsme se pro můj vstup do stavu manželského.

Před oddavkami jsem se ještě zpovídala a šla k sv. přijímání. Bylo to předepsáno. Já a můj manžel byli jsme v této věci stejného názoru. Proč bychom neměli splnit tuto formalitu? Splnili jsme ji, jako všichni ostatní. Vy takové přijímání nazýváte nehodným. Budiž, já po takovém nehodném přijímání měla klidnější svědomí. Konečně, ono bylo také poslední.

Náš společný život plynul celkem šťastně, ve vzájemné shodě, ve všem jsme byli stejného mínění, i v tomto ohledu: Nebrat na sebe starosti s dětmi. Správně řečeno, můj manžel si přál 1 dítě, já mu však nakonec vymluvila i toto přání.

Oblékli jsme se elegantně a náš byt byl přepychově vybaven. Čajové večírky, výlety, cestování ve vlastním automobilu a jiné zábavy nás více zajímaly. Byl to jeden rok rozkoše na zemi, od mojí svatby, do mojí náhlé smrti.

Každou neděli jsme si vyjeli autem anebo jsme byli na návštěvě u příbuzných mého manžela.

Za maminku jsem se tehdy styděla.

Měli dobrou existenci a udržovali se na povrchu více méně jako my.

Musím ale říci, že uvnitř jsem se nikdy necítila tak šťastnou, jak jsem to dávala najevo navenek, veselým smíchem. V mém nitru hlodal jakýsi nedostatek, přála jsem si dlouhého věku, ale smrtí aby vše skončilo.

Jako děvčátko slyšela jsem v jednom kázání, že "Bůh odmění každý dobrý skutek a že nemůže-li tak učinit na onom světě, že to učiní za života na zemi".

Já neočekávaně zdědila veliký obnos po tetě Lotě. Mému manželovi se podařilo, že mu byl hodně zvýšen měsíční plat. Tím nám bylo umožněno pořídit si ještě přepychovější byt. Z víry řinulo se mi již jen bledě světlo, slabě a nejistě.

Kavárny, města, hotely, ve kterých jsme při cestách bydleli, nás nepřibližovaly k Bohu. Všichni ti, co navštěvovali tato místa, žili podobně jako my, více zevně než vnitřně.

Jestli jsme při cestování navštívili nějakou katedrálu nebo nějaký chrám, činili jsme to proto, abychom uviděli umělecká díla hlavně ze středověku a já vždycky našla, co bych mohla posuzovat a odsuzovat.

Mnich, který nás provázel, nebyl mi dosti výmluvný, anebo že měl špinavý šat.

Horšila jsem se na ně, že chtějí být považováni za duchovní a prodávají likéry.

Že věčně vyzvánějí na Boží služby a že se jim přitom nejedná o nic jiného, než aby shromažďovali peníze.

Tak jsem se vzdalovala stále nabízené milosti.

Nechávala jsem při takových příležitostech volný průchod svému hněvu a špatné náladě, hlavně když jsem spatřila středověké obrazy o pekle na hřbitovech a jinde.

Například, jak ďábel mučí duše na ohnivých rožních a jak jeho druhově s dlouhými ocasy vlečou do pekla jiné oběti.

Kláro! Malíř se může mýlit ve své fantazii, ale aby přeháněl, co se týče krutosti, nikdy ne.

Vzpomínám, že jestliže jsem si tě chtěla někdy dobrat, se zvláštní zálibou jsem si vzala na mušku peklo a pekelný oheň.

Jednou jsem ti strčila pod samý nos hořící zápalku a tázala jsem se tě, čím to voní.

Tys ji ovšem okamžitě zhasla - zde pekelný oheň nikdo neuhasí!

Poslyš, co ti řeknu:

Oheň, o kterém se mluví v Bibli, neznamená muka svědomí.

Oheň je oheň. Nutno to vzít do slova tak, jak se to praví v Písmu svatém: "Odejděte ode mne, zlořečení, do ohně věčného!" Doslovně tak!

Ty se snad tážeš: Jak může oheň působit na duši?

A jak může duše tvoje trpět na zemi, když například vložíš do ohně prst?

Ve skutečnosti tvá duše nehoří, a přece, jaké bolesti trpí celý jednotlivec!

My zde jsme sloučeni s ohněm způsobem analogickým podle naší přirozenosti a schopnosti.

Duše naše je zbavena svého přirozeného vzletu. My nemůžeme myslet, jak chceme a co chceme.

Nedívej se pošetile na tyto řádky.

Tento stav vám na zemi nic neříká - já však jsem trávena plameny, aniž by mne strávily.

Naše největší muka záleží v tom, že máme jistotu, že Boha nikdy neuvidíme.

Jak je to možné, že působí taková muka to, čemu na zemi jsem byla úplně lhostejnou?

Pokud nůž leží na stole, nepůsobí obav. Víš, že je ostrý, ale nic si z toho neděláš.

Ale až to ostří ucítíš ve vlastním těle, pak se dáš do křiku a nářku, pro veliké bolesti.

Nyní cítíme ztrátu Boha, dříve jsme na to jen mysleli.

Ne všechny duše trpí stejnou měrou. S čím větší zlobou kdo hřešil a čím soustavněji, tím větší tíhu mu působí ztráta Boha a tím více také jej dusí dary, které zneužil.

Katolíci, kteří jsou zavrženi, trpí více než ti, co jsou jiného vyznání, protože oni mnohem více obdrželi a mnoho milostí a světla zneužili. Kdo více věděl, ten trpí mnohem více než ten, co věděl méně.

Kdo zhřešil ze zlé vůle, ten trpí více než ten, který klesl ze slabosti. Ale nikdo netrpí více, než si zasloužil.

Ach - kéž by to nebylo pravdou, tak bych měla příčinu nenávidět.

Tys mi jednou řekla, že "nikdo nepřijde do pekla, aniž by o tom věděl". To mělo být zjeveno jedné svaté.

Já se tomu zasmála. Potom jsem se o ten výrok opřela a řekla jsem si, že v případě nebezpečí vždy budu mít dost času, abych se obrátila.

Tento výrok byl správný. Já jsem opravdu před svou náhlou smrtí neznala takové peklo, jaké je, a také žádný smrtelník ho nezná.

Já si ale byla vědoma toho, jestliže zemřu, že poletím na onen svět jako šipka k Bohu a že následky ponesu sama.

Já jsem neudělala čelem vzad, jak už jsem se zmínila, protože jsem byla hnána proudem zvyku. Byla jsem hnána onou skutečností, pro kterou lidé čím více stárnou, tím více drží se jednoho a toho samého směru.

Moje smrt přišla takto:

Před týdnem - mluvím podle vašich výpočtů - pro hrozná muka mohu docela dobře říci, že zde v pekle hořím již deset let - před týdnem, tedy v neděli, můj manžel a já vyjeli jsme si na výlet, který byl můj poslední.

Den byl překrásný. Já jsem se cítila tak dobře, jako nikdy předtím.

Zmocnil se mne podivuhodný pocit blaha, který mne naplňoval po celý den.

Až při návratu z výletu - přihnalo se šílenou rychlostí auto z opačné strany.

Můj manžel, který řídil auto, byl prudkým světlem oslepen, ztratil vládu nad motorem - z mých rtů vyběhlo "Jesus" /Ježíši/, ne však jako modlitba, ale pouze jako výkřik.

Nesmírnou bolest pocítila jsem v celém těle, ale to byla maličkost proti tomu, co po chvíli následovalo.

Nato jsem ztratila vědomí.

Podivné! Téhož rána vznikla ve mně nevysvětlitelným způsobem živě tato myšlenka:

"Ty bys mohla tentokrát jít na mši svatou."

Znělo to jako prosba. Jasně a rozhodné moje "ne" zapudilo tuto myšlenku.

"S těmito věcmi musíš udělat jednou konec", řekla jsem si. Následky se dostavily a nyní je nesu.

To, co se stalo po mé smrti, se dozvíš.

O osudu mého manžela, mojí matky, co se stalo s mojí mrtvolou, průběh mého pohřbu s jeho podrobnostmi, jsou mi známé prostřednictvím poznání přirozeného, které zde máme.

Konečně, to, co se děje na zemi, víme pouze mlhavě.

Ale o všem tom, co se děje s těmi, které jsme znali, víme. Já vidím také, kde bydlíš.

Ve chvíli mého odchodu na věčnost jsem se náhle probudila z temnot a viděla jsem se zaplavena oslňujícím světlem. Byla jsem na tom samém místě, kde ležela moje mrtvola.

Něco podobného, jako se děje v divadle. Napřed pohasnou světla, pak se zvedne hřmotně opona a pak se objeví náhle jeviště hrůzně osvětlené. Byl to děj mého života. Jako v zrcadle objevila se mi má duše mne samé.

Viděla jsem všechny milosti mnou pošlapané od mého mládí až do onoho posledního dne v přítomnosti Boha.

Měla jsem pocit vraha, který během soudního procesu je předveden k bezduché oběti.

Káti se? Nikdy! Stydět se? Nikdy!

Nemohla jsem ovšem také odolat pohledu Boha, Kterým jsem pohrdla.

Zůstala mi pouze jedna věc: Prchnout - Jako Kain prchal od mrtvoly Ábela, tak moje duše byla hnána pryč z onoho strašného jeviště.

Soud se udál takto: Neviditelný Soudce mi pravil: "Odejdi ode mne!"

Moje duše se pak jako žlutý stín hořící síry zřítla do místa věčných muk."

Poslední slova byla sotva čitelná, což znamenalo, že byla psána s velkou nevolí a ve zlosti.

Dopis se po přečtení rozpadl v mých rukou a zetlel.

Nato mne ihned probudil domácí zvonek.

Červánky vycházejícího slunce ozářily můj pokoj a ve farním kostele zvonili klekání. Nikdy na mne toto ranní Ave nepůsobilo takovým dojmem, jako po onom snu.

Zvolna jsem se pomodlila Anděl Páně. Nyní mi bylo jasno.

Tebe, přesvatá Matko Boží, musím se pevně držet, aby mne nestihl osud duše, která nikdy nespatří svého Boha.